U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Y. Z.,** zast. JUDr. Marií Myslilovou, advokátkou se sídlem Celetná 602/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, čj. OAM-311/ZA-ZA11-K07-2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2019, čj. 33 Az 5/2018-161,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám její zástupkyně JUDr. Marie Myslilové, advokátky.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně je státní příslušnice ČLR. Do ČR přicestovala letecky společně s matkou na české turistické vízum. Dne 29. 3. 2016 podala žádost o mezinárodní ochranu v ČR. Vypověděla, že jí v Číně hrozí pronásledování a nebezpečí vážné újmy z důvodu náboženského vyznání. Je křesťanka a hlásí se k církvi Yinxinchengyi. Příslušníci této církve se setkávají v domácnostech souvěrců. Od konce května 2014 se situace všech domácích církví v Číně velmi zhoršila. Problémy měla žalobkyně již při studiu. Aby ji vedení připustilo ke zkouškám, musela podepsat prohlášení, že není věřící. V září roku 2013 žalobkyni a její matku zatkla policie za nepovolené šíření evangelia. Při výslechu na policejní stanici do ní policisté kopali, tahali za vlasy a uhodili elektrickým obuškem, matce rozbili celý obličej. Nakonec žalobkyni vybrali z platební karty 10 000 juanů a pustili je pod pohrůžkou, aby mlčely. Domů je chodil pravidelně kontrolovat starosta obce. V práci žalobkyni hledala policie, proto tam přestala chodit. Obávala se zatčení, a tak se přestěhovala do sousedního okresu a přestala používat své pravé jméno. Křesťané jsou však utiskováni v celé zemi. Situace se zhoršovala, proto se rozhodly s matkou odjet do zahraničí. Naštěstí neměly záznam v celonárodní databázi, jinak by jim nevydali pas. Cestu do Evropy jim vyřídil spolužák.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil. V rozhodnutí se postupně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a dospěl k závěru, že tam uvedené zákonné důvody žalobkyně nesplňuje.

[3] Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Podle soudu žalovaný neshromáždil dostatek podkladů pro hodnocení otázky budoucího

pronásledování žalobkyně v případě návratu do vlasti a pro hodnocení možnosti vnitřního přesídlení. Vedle toho považoval krajský soud za nedostatečně odůvodněné závěry žalovaného o ekonomických důvodech pro podání žádosti a o snížené věrohodnosti žalobkyně plynoucí z bezproblémového a údajně organizovaného vycestování ze země původu. Rozhodnutí žalovaného podle soudu neobstojí ani z hlediska principu předvídatelnosti. Žalovaný nevysvětlil, proč z celkového počtu 78 případů čínských křesťanů vyhověl jen osmi žadatelům.

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Rozsudek je prý nesrozumitelný v částech, kde soud popisuje průběh ústního jednání. Dále nesouhlasí s tím, že se soud při srovnání negativních a pozitivních rozhodnutí v případech čínských křesťanů opřel pouze o zprávu veřejné ochránkyně práv, která však není konečná a je pouze výsledkem jednostranné etapy šetření. Stěžovatel nebyl povinen v rozhodnutí vysvětlovat, proč některým čínským křesťanům udělil mezinárodní ochranu. Stěžovatel trvá na tom, že žalobkyně v Číně nebyla pronásledována ve smyslu zákona o azylu. Pokud by tomu tak bylo, sotva by mohla opustit zemi legální cestou s vlastním cestovním pasem. Vlast navíc opustila se značným časovým odstupem od incidentu s policií. Věrohodnost tvrzených potíží snižuje též organizovaný odchod žalobkyně z Číny spolu s dalšími souvěrci a skutečnost, že za účelem získání víza předložila českému zastupitelskému úřadu nepravdivé informace a dokumenty. Žalobkyně navíc o mezinárodní ochranu nepožádala bezprostředně po příletu, ale až s časovým odstupem.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (blíže viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] K nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí lze poukázat na rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS atd. Krajský soud postupoval v souladu s touto judikaturou, rozsudek řádně odůvodnil a vysvětlil, proč rozhodl tak, jak uvedl ve výroku rozhodnutí. K namítané nesrozumitelnosti rozsudku a k údajně nepodloženým a nesprávným závěrům krajského soudu, týkajícím se porušení principu předvídatelnosti, NSS uvádí, že vytýkané vady nemohly dosáhnout intenzity „zásadního pochybení“ ve smyslu rozsudku 1 Azs 13/2006.

[8] Pokud jde o námitku nesprávného hodnocení skutkového stavu věci, NSS souhlasí se stěžovatelem, že samotný incident ze září 2013, při kterém se policie chovala k žalobkyni hrubě, sám o sobě nedosahuje intenzity pronásledování požadované § 2 odst. 4 zákona o azylu, respektive čl. 9 odst. 1 směrnice Rady 2004/83/ES, tzv. kvalifikační směrnice.[1] Jak ovšem NSS zdůraznil v nedávném rozsudku ze dne 29. 8. 2019, čj. 9 Azs

[1] Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka

pokračování

39/2019-77, vydaném rovněž ve věci azylové žádosti čínského státního příslušníka křesťanského vyznání, posuzování „*odůvodněných obav z pronásledování má prospektivní povahu, takže není zcela nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu v minulosti již konkrétní akt pronásledování utrpěl*“ (bod 23). V rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany se tedy zkoumá také přiměřená pravděpodobnost budoucího pronásledování.

[9] Neexistenci hrozby pronásledování nelze odůvodnit tvrzením, že se žalobkyně může vyhnout pronásledování, bude-li svou víru po návratu vykonávat za stejných podmínek jako před odchodem z vlasti - v utajení. Při posuzování odůvodněného strachu z pronásledování je rozhodující, jakým neblahým důsledkům by byli členové církve vystaveni, pokud by se státní orgány o jejich členství v církvi dozvěděli (srov. rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 5. 9. 2012 ve spojených věcech C-71/11 a C-99/11[2]).

[10] Nebezpečí pronásledování nelze vyloučit pouze proto, že žadatel o mezinárodní ochranu vycestoval bez problémů ze země původu. Státní orgán, který je příslušný k vydávání cestovních dokladů, nemusí vždy za všech okolností disponovat informacemi o akcích všech státních složek plánovaných proti určitým subjektům či seznamem tzv. „nepohodlných“ osob (rozsudek ze dne 4. 1. 2018, čj. 10 Azs 254/2017-40, bod 28). Měl-li stěžovatel informace, že odchod žalobkyně byl organizován třetími osobami z důvodu, který by udělení mezinárodní ochrany vylučoval, pak měl tyto informace uvést v rozhodnutí (srov. cit. rozsudek 9 Azs 39/2019, body 47-50).

[11] Nevěrohodnost žalobkyně nelze dovodit ani na základě skutečnosti, že uvedla nepravdivé údaje při podání žádosti o turistické vízum a zopakovala je po příletu na letišti v Praze. Stejně tak nelze nevěrohodnost založit ani na tom, že žalobkyni trvalo několik dnů, než požádala o mezinárodní ochranu (blíže rozsudek 9 Azs 39/2019, body 44-46).

[12] NSS je vzhledem ke všemu výše uvedenému přesvědčen, že se krajský soud nedopustil hrubého pochybení při výkladu práva. Současně v této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Rozdílnou judikaturu krajských soudů ohledně hodnocení situace čínských křesťanů žádajících v ČR o mezinárodní ochranu sjednotil NSS rozsudkem 9 Azs 39/2019.

[13] NSS proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Z tohoto obecného pravidla však existují výjimky. Jedna z nich je zakotvena v § 60 odst. 8 s. ř. s., dle kterého jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud přiznat účastníkovi, který měl ve věci alespoň částečný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení i v těch případech, kdy tento zákon stanoví, že žádný z účastníků nemá na náhradu

---

nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany. Úř. věst. L 304, 30. 9. 2004, s. 12-23.

[2] ECLI:EU:C:2012:518

nákladů řízení právo. Jakkoli nebylo v dané věci o kasační stížnosti rozhodnuto meritorně, lze její odmítnutí chápat jako procesní úspěch žalobkyně, neboť i po rozhodnutí NSS zůstal nedotčen rozsudek krajského soudu, který zrušil rozhodnutí stěžovatele a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Žalobkyni v takovém případě nelze klást k tíži, že z procesní opatrnosti k argumentaci stěžovatele podala vyjádření s kvalitní právní argumentací. Není proto důvod nepřiznat ji náhradu nákladů, které v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., advokátním tarifem, představuje odměna zástupkyně žalobkyně za jeden úkon právní služby (3 100 Kč) a režijní paušál jejích hotových výdajů (300 Kč). Za úkony právní služby tedy žalobkyni náleží 3 400 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 % (tzn. 714 Kč). Celkovou částku 4 114 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupkyně.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu